

РЕШЕНИЕ

№ 4655

гр. София, 04.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в
публично заседание на 22.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **21** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.
Образувано е по жалба от 29.12.2025г. на А. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Руската федерация и на Република Турция, срещу Решение № 5602/08.12.2025г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и 4, във връзка с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Жалбоподателят в съдебно заседание чрез процесуален представител и в представените писмени бележки твърди, че постановеното решение е неправилно и незаконосъобразно, като постановено в противоречие с материалния закон и нарушение на административнопроизводствените правила. Излага се становище, че в оспорения акт неправилно са анализирани фактите, свързани с личното положение на жалбоподателя и държавата му по произход. Твърди, че връщането му в страната му по произход би застрашило живота и свободата му. Посочва, че административният орган не е обсъдил и събрзали решението на Апелативен съд-С. по внчхд №198/2024г. на АС-София, с което съдът е отказал екстрадирането му от Република България, поради нечовешките условия в руските затвори. Твърди, че видно от представеното постановление за привличане в качеството му на обвиняем е видно, че няма отношение към посоченото деяние и целта на предприетите действия е да започнат репресивни мерки срещу него заради изразявана позиция, а не заради твърдяна простъпка. По същество се иска отмяна на решението, като се претендират разноски по делото.

Ответникът - Председателят на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, чрез процесуалния си представител, в съдебното заседание и в представените писмени бележки, оспорва жалбата, като счита решението за правилно и законосъобразно и твърди, че при издаване на оспореното решение са спазени изискванията за законосъобразност и същото е в съответствие с материалния и процесуалния закон. Посочва се, че представената бежанска история е вътрешно противоречива, непоследователна и не води до реален риск от преследване или тежки посегателства по смисъла на ЗУБ. Акцентира, че е направено разграничение между общата информация за ситуацията в Руската федерация и индивидуалното положение на жалбоподателя, кат осе позовава на решение на СЕС С-465/07, съгласно което рискът от тежки посегателства следва да бъде личен, реален и настоящ, а не абстрактен и хипотетичен. Твърди, че от представените нови доказателства в съдебно заседание не променя направените изводи. Моли съдът да остави жалбата без уважение, като прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител в съдебно заседание.

Административен съд С.-град, Първо отделение, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 20.05.2025г. А. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Руската федерация и на Република Турция е подал молба за предоставяне на международна закрила с № 1689/20.05.2025г. до председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС- л.248. Съставен е регистрационен лист /л.242/. Чуждият гражданин представил национален паспорт и военен билет. /лист 397/

По делото са представени доказателства, видно от които жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ).

На 15.07.2025г. е получено писмо от Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ - МВР, с което уведомяват Председателя на ДАБ, че жалбоподателят с руско и турско гражданство, е обявен през 2022г. за международно издирване от страна на руските власти за това, че на 17.11.2017г. в [населено място] влязъл в конфликт с посочените в писмото лица, като нанесъл удари с ръце по лицата и торсовете, в резултата на което причинил на жертвите различни по степен наранявания. В писмото е посочено, че А. е задържан на 13.02.2024г. на ГКПП летище С. на вход в Р България във връзка с международното издирване от Руската Федерация с цел екстрадиция. Посочено е още, че с решение на Апелативен съд-С. е отменено решение от 17.06.2024г. по нчд №1859/2024г. на СГС и е отказано изпълнението на молбата за екстрадиция на Руската федерация. /л.195/

Отделно от това, ДМОС МВР е отправило запитване до Председателя на ДАБ, относно жалбоподателя, в което запитване е посочено, че е получено искане от Б., който обект на издирване, поискано от Руската федерация и е заявил, че има статут на бежанец в Република България и че този статут го защитава от връщането му в страната му по произход, като е представил копие от документ, издаден от ДАБ на 20.06.2025г. Във връзка с представеното от жалбоподателя ДМОС е отправило запитване дали той има все още статут на бежанец в България, който го защитава от връщане в Русия, колко време остава валиден статута на закрила и други въпроси във връзка с твърдението за статута му на бежанец. /л.197

На 25.07.2025г. е получено писмо от ДАНС с изразено становище, че не възразява да бъде предоставена закрила на жалбоподателя, в случай че отговоря на условията на ЗУБ. /лист 198/

На 02.07.2025 г. е проведено интервю с А. А., за което е съставен протокол /лист 199/.

Пред интервюиращия орган кандидатът заявил, че има гражданство и в Руската федерация, и в Турция, като турското гражданство е получил през 2022г., тъй като е инвестирал в Турция със закупуване на апартамент в [населено място] 2021г. Жалбоподателят обяснява, че има и турско име-Ч. А., като си е сменил имената без бащиното по съвет на негов приятел за, да може да регистрира фирма през 2022г. В края на интервюто е заявил, че си е сменил иманата, защото не искал да се връща в Русия. Пояснил е, че регистрираното от него дружество е негово и на съдружник от Турция и се е занимавало с търговия на медицински комплекти, но не поддържа връзка със съдружника си. Твърди, че не е използвал други имена, извън родното си и смененото в Турция. Твърди, че е напуснал Руския легално с кола и останал в Б. една седмица, след което се е преместил в Л., като преминал транзит през Л.. Посочил е, че не се е занимавал с нищо конкретно по време на престоя си в Л., просто е искал да получи статут за временно пребиваване, но му казали, че „там трудно може да се уреди това“, не са му вземани дактилоскопни отпечатьци и не е подал молба. След престоя си в Л. от 3 месеца, заминал за Турция за два месеца, след това отишъл в К. за три месеца, след това през 2018г. дошъл в България, за да разбере „как стоят нещата с получаване на постоянно пребиваване и получаване на гражданство“, след което се върнал в К. за още три месеца и отново пак дошъл в България, където останал до 2021г. През 2021г заминал за Турция и останал там до 13.02.2024г., откъдето дошъл легално в България. Посочил е, че не е имал проблеми в Русия, единствено е имал обиди и заплахи, когато е писал в социалните мрежи относно Д. и Л. област 2014г., но това е било преди десет години в руската социална мрежа и не може да посочи конкретно, не ги е познавал, нито може да представи доказателства за тези публикации. Посочил е, че не е имал проблеми заради религията си- мюсюлманин –сунит нито в Русия, нито в Турция. Твърди, че е женен с брак от 2010г.и има три деца, който живеят при майката на съпругата му и той им е помагал финансово, докато е бил в Турция, а иначе им помагали тъщата му и брат му. Като професионална ангажираност е посочил, че се занимава с бизнес, с инвестиции в строителството, а преди това се е занимавал с кикбокс и треньор. Твърди, че не е преминал военно обучение, нито е бил в казармата, но е бил зачислен към централен спортен клуб в армията, има военна книжка. Посочил е, че не е бил член на въоръжена групировка, не е бил в отношения с армията или полицията в страната му по произход и не е имал проблеми с властите там. Посочил е, че семейството му, майка му и семейството на брат му живеят в Русия и нямат проблеми там. Не е мила отправени заплахи лично към него, нито оказано насилие, не е арестуван, нито осъждан. Посочил е, че е напуснал държавата си по произход Русия заради политическата ситуация в страната, за да потърси по-добро място за живеене за себе си за семейството си. Твърди, че брат му е бил арестуван през 2022 за една година по обвинение за превишаване на служебните правомощия в градската енергийна компания като началник директор. За себе си жалбоподателят е посочил, че не е имал проблеми и заплахи в Русия до 2024г., когато пристигнал в България и би арестуван на летището по искане на Русия през И. по искане за екстрадиция за хулигански действия през 2017г. в М.. Твърди, че ако се върне в Русия сега следователят ще му постави ултиматум-или договор с армията, или максимална присъда. Твърди, че не може да се върне в Турция, тъй като тя има също договор за екстрадиране с Русия и не е имал основание за пребиваване в България. Посочил е, че не е подал по-рано молба за международна закрила в Р България, тъй като не знаел какво да прави и чакал отговор от И. да го снемат от отчет. В заключение е посочил, че подава молба за закрила в Република България, защото няма друга възможност-нито в Турция, нито в друга

европейска държава, тъй като не може да отиде там.

За преценката на основателността на подадената молба за международна закрила, са изготвени справки на дирекция „Международна дейност“ в ДАБ при МС за изясняване на актуалната общественно-политическа обстановка в Руската федерация-л.28 и л.37. В справките от 23.01.2025г. и от 06.06.2025г. от дирекция „Международна дейност“ при ДАБ за актуалната общественно-политическа обстановка в Русия.

С решение № 5602/08.12.2025г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и 4, във връзка с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена молбата на жалбоподателя за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С решението, предмет на съдебната проверка за законосъобразност, издадено на основание чл. 75, ал. 1 т.2 и т.4 ЗУБ, молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут е отхвърлена. След анализ на заявените от жалбоподателя обстоятелства, сочени като основания за предоставяне на международна закрила, е прието от административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец съгласно чл. 8 и чл. 9 ЗУБ. В решението е посочено, че липсват законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8 ЗУБ. По отношение на чл. 9 ЗУБ се посочва, че лицето не е направило релевантно искане за предоставяне на закрила от държавата си.

По отношение на условията за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т.1 и т.2 от ЗУБ е посочено от органа, че в молбата за закрила липсват твърдения за реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание, екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Не се установява спрямо лицето да са предприети такива действия от официалните власти на Руската федерация, самият жалбоподател не излага подобни твърдения в молбата си за международна закрила.

Разгледана е хипотезата за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, като е посочено, че не се установяват разширенията, дадени в решение от 17.02.2009г. на С. по дело С-465/2007г. и в чл. 15 б. а) и б) от Директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане на чл.9, ал.1, т. 1 и 2 ЗУБ. В решението е посочено, че от приложената по делото справка не може да се направи извод за наличието на въоръжен конфликт на територията на цялата страна, и не е установено спрямо молителя да са налице сериозни потвърдени заплахи, които да са актуални към момента на производството, за да се счита, че ако се завърне на територията на държавата си по произход, то би изправен пред риск от тежки посегателства, релевантни за предоставяне на хуманитарен статут.

По административната преписка е представено и решение №383/17.06.2024г. на СГС, НО, първи състав по чнд №1859/2024г., с което съдът е допуснал изпълнение на молбата за екстрадиция, издадена от заместник-главен прокурор на Руската федерация във връзка с наказателно преследване на лице с руски имена А. М. А. и с турски имена Ч. А., [дата на раждане] в Русия. В хода на съдебното производство е представено и Решение №261/22.07.2024г. на Апелативен съд-С. по внчд №907/2024г. по описа на АС-София, с което е отменено решение №383/17.06.2024г. на СГС, НО, първи състав по чнд №1859/2024г. и е отказано изпълнение на молба за екстрадиция на жалбоподателя.

Жалбоподателят, чрез процесуалните си представители, е представил постановление за привличане на обвиняем на жалбоподателя, както и информационен лист относно Руската федерация и състоянието на страната на произход, издаден от Комитета против изтезанията, създаден на база на международната конвенция за предотвратяване на изтезанията, и печатни

материали за периоди от 2023 г., 2024 г., 2025 г. Ответникът е представил актуална справка за руската федерация от 19.01.2026г.

С оглед на така установената фактическа обстановка и събраните доказателства по делото, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 48, ал. 1 ЗУБ. Спазени са административнопроизводствените правила-от доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Преди провеждането на интервюто е дал съгласието си, заявил е, че няма пречки за провеждането му, по време на интервюто му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод.

След провеждане на интервюто текстът на протокола му е преведен на разбираем от него арабски език, удостоверил е с подписа си, че няма възражения по него. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон в частта, в която е отказано предоставяне на статут на бежанец. Решението е постановено след обстоен анализ на бежанската история на лицето, като изведените правни изводи за липса на основния по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателя са обосновани, правилни и съответстват на събраните в хода на административното производство доказателства. Административният орган е взел предвид справките на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ относно Руската федерация, с отчитане на общото положение в държавата на произход на жалбоподателя, актуалната политическа и икономическа обстановка към датата на издаване на решението. Отделно от това, в мотивите на оспорваното решение са посочени противоречията в обясненията му по време на интервюто, като е отбелязано, че жалбоподателят не е представил доказателства за изложените от него твърдения, че осъществено спрямо него преследване и се акцентира върху факта, че жалбоподателят твърди, че е напуснал през 2017г. страната си по произход поради политическата ситуация и агресията на Руската федерация срещу У., а войната започва на 24.02.2022г., почти пет години след напускането му на Русия. В оспорваното решение е направен подробен анализ и на противоречията в обясненията на жалбоподателя по време на интервюто му и относно повдигнатото спрямо него обвинение и останалите факти, които е изложил, поради което е направен извода, че така представената от него история е недостоверна относно политическо преследване.

Мотивите на решението разкриват пълен анализ на доказателствените материали, а изводите относно обстоятелствата, относими към предпоставките за предоставяне на закрила, са изложени по начина, указан в процесуалния закон. Обсъдени са всички доказателствени източници, като обосновано е прието, че не се установява наличие на някое от основанията за предоставяне на исканата международна закрила. Отказът за предоставяне на международна закрила е основан на съдържащите се в мотивите на

решението констатации относно преценката на общественно-политическа обстановка в Руската федерация и липсата на данни за осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В резултат на задълбочен анализ на събраните доказателства е формиран обоснован извод за отсъствие на установените в ЗУБ материалноправни предпоставки по чл.8 ЗУБ.

Материалноправните предпоставки за предоставяне статут на бежанец са установени в нормата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Нормата изисква наличие на основателни опасения от преследване на чужденеца в държавата му по произход, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, като по тези причини същият не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. За предоставянето на статут е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването. Според дефиницията, дадена с нормата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Също така недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че държавата или партии или организации, контролиращи значителна част от нейната територия, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследването. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца. Посочените мотиви по време на проведеното от ДАБ интервю настоящият състав намира, че не са от кръга на обстоятелствата по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради което не е налице основание за предоставяне на хуманитарен статут. Кандидатът не е преследван поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждения. Спрямо него не е било упражнявано физическо насилие и не е бил обект на репресии.

По изложените съображения решението в частта, в която председателят на ДАБ- МС е отказал на основание чл.75, ал.1, т.2 от ЗУБ да предостави на жалбоподателя статут на бежанец е законосъобразно и обжалването в тази част следва да бъде отхвърлено.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон и в частта, в която е отказано предоставяне на хуманитарен статут. Материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в нормата на чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец,

който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че жалбоподателят е напуснал Руската федерация поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, молителят не е направил.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. При преценката за наличието на тези основания, следва да се съобрази задължителното тълкуване на чл. 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № C-465/07 на разширен състав на Съда на Европейските Общности, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011). В него е посочено, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Конкретизирано е, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № C-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно - колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

В случая, изводите на административният орган са правилни предвид направения анализ на фактите на базата на представените доказателства по делото и отчетените множество противоречия в представената бежанска история на жалбоподателя, подробно и правилно анализирани в оспореното решение. Представените в хода на

съдебното производство доказателства – постановление за привличане в качеството на обвиняем и изисканото от съда в пълното решение на Апелативен съд-С., практически потвърждават изводите на административния орган за наличието на противоречия в изложеното от жалбоподателя относно мотивите за напускането на страната му по произходи и подаването на молба за международна закрила единадесет месеца по-късно. В тази връзка следва да бъде отчетен и факта, че съгласно представените писма от Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ жалбоподателят е заявил в производството по екстрадиция, че има статут на бежанец, докато молбата му за международна закрила е подадена на 20.05.2025г. и до датата и на двете съдебни решения няма произнасяне по нея, респ. е налице постановен отказ в оспорваното решение.

Не на последно място трябва да бъде отбелязано, че при разглеждането на този въпрос съдът съобразява и решение на Съда на Европейския съюз от 12 септември 2024г. по дело С-352/23г., съгласно което държава членка не е длъжна да предостави по императивни хуманитарни съображения право на пребиваване на незаконно пребиваващ на територията ѝ към момента гражданин на трета страна, каквато и да е продължителността на това му пребиваване. В точка 54 от решение на Съда на Европейския съюз от 12 септември 2024г. по дело С-352/23 г. е посочено, че с оглед на изложеното на първия, третия и петия въпрос следва да се отговори, че Директива 2011/95 трябва да се тълкува в смисъл, че допуска държава членка да предостави на гражданин на трета страна право на пребиваване по съображения, които нямат никаква връзка с общия разум и целите на тази директива, стига това право на пребиваване да е ясно разграничено от предоставяната на основание на тази директива международна закрила. В точка 79 от посоченото решение е прието, че членове 1, 4 и 7 от Хартата във връзка с Директива 2008/115 трябва да се тълкуват в смисъл, че държава членка *не е длъжна* да предостави по императивни хуманитарни съображения право на пребиваване на незаконно пребиваващ на територията ѝ към момента гражданин на трета страна, каквато и да е продължителността на това му пребиваване. Докато обаче не бъде изведен, този гражданин може да се ползва от правата, гарантирани му както от Хартата на основните права, така и от член 14, параграф 1 от посочената директива. Действително А. е на територията на Република България, но видно и от мотивите на Решението на Съда на ЕС това само по себе си не е основание за предоставяне на хуманитарен статут.

Предвид изложеното, с оспореното решение административният орган правилно е приел, че не са налице предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут и статут на бежанец на жалбоподателя. Не са налице основания за отмяна на оспореното решение, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изложеното, Административен съд – София-град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от 29.12.2025г. на А. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Руската федерация и на Република Турция, срещу Решение № 5602/08.12.2025г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и 4, във връзка с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут

на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на съобщението.

СЪДИЯ: